

при сичкыѣ общанія на Аннита и при надѣждата на скоро отърваніе азъ осѣщамъ себе си прискърбень и отпаднахъ. Да не е туй нѣкое предчувствіе ?

Напротивъ, мисъ Аннита Брэдлей бѣше много весела. Тя хвана съ кирія единъ малъкъ пароходъ, който щѣше да я пренесе съ бѣдѣщія ѣ супругъ въ Куба. Корабътъ бѣше вече готовъ и чакаше само двама пътници. Аннита си направи плана, готвеше си другыѣ потребности и пѣше въ сѣщото време.

Джонъ влѣзе при нея.

— Е, Джонъ, какво ново ?

— Сичко е готово, мисъ Брэдлей ; хората ми зехъ двойна порція виски, и надѣждата да побѣдѣтъ нѣколко полисмены имъ докарва неисканна радость.

— На ти хиляда доллары, Джонъ ; утрѣ ще земешъ еще дваисеть хиляды които ще ти брои Г-нъ Макъ-Грегоръ.

— Любезная мисъ Брэдлей ! да не говоримъ за туй. Азъ работѣхъ за да вы услужѣ и за да спечелѣхъ слава. Помежду насъ нема спекулянты.

— Добрый Джонъ ! рече Аннита засмѣно, и той обыча славата.

— Какъ не, мисъ Брэдлей ? чрезъ нея са лѣстѣхъ царѣтъ, а азъ съмъ царъ помежду моитѣ послѣдователи. Ще ли ма быхъ слушали, ако не